Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Pomsta Bílého tygra

garamond

Případy soudce Ti

Pomsta Bílého tygra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

garamond

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti: Pomsta Bílého tygra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Případy soudce Ti

Pomsta Bílého tygra
Nový případ soudce Ti

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Pomsta Bílého tygra

garamond

Restorio

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na
www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.

V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Z francouzského originálu přeložila Vlasta Misařová.

© Frédéric Lenormand, 2024
Translation © Vlasta Misařová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7407-693-0
ISBN e-knihy 978-80-7407-695-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7407-696-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7407-694-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

HLAVNÍ POSTAVY:

Ti Žen-ci, soudce v Chan-jüanu
Paní Lin Er-ma, První manželka soudce Ti
Druhá a Třetí paní, konkubíny soudce Ti
Tao Kan, *Ma Žung* a *Tiao Tchaj*, pobočníci soudce Ti
Seržant Chung, sluha soudce Ti
Patnáct Ling Menů
Změklé tofu, syn jednoho Ling Mena

Případ se odehrává v roce 667 ve městě Chan-jüanu,
nedaleko od hlavního města Tchangů.
Soudci Ti je třicet šest let.

I

Soudce Ti čelí podivné epidemii úmrtí;
zjistí, že ho jeho První manželka zná lépe, než on zná svůj tribunál.

Ve dnech veřejného zasedání pomáhal seržant Chung ctihodnému soudci Ti Žen-ci do obřadního šatu, který proměnil skromného úředníka říše v místní vtělení Syna nebes, a takto oděn pak soudce rád vystupoval po schodech vedoucích až na vrchol věže, která vévodila ja-menu. Z průzorů v posledním patře obsáhl pohledem celé svoje dobré město Chan-jüan, jeho předměstí, nejbližší pole a lesy, hory na obzoru, neboť to všechno bylo součástí okresu, který mu nadřízení svěřili.

V ranním oparu, jímž pomalu pronikaly z východu první paprsky, si Ti rád maloval, že klid a harmonie dne, který právě začíná, je i dílem moudrosti a houževnatosti jeho způsobu řízení okresu.

A tak sestoupil zpět plný energie, aby se utkal s těmi věčnými drobnými problémy vyskytujícími se v každodenním chodu provinčního tribunálu. Seržant Chung mu

oblékl zelené roucho, odpovídající jeho zařazení v mandarínské hierarchii, potom vložil soudci na hlavu černý čepec s naškrobenými křidélky; ten měl v těchto končinách stejnou platnost jako císařská tiára v Zakázaném městě. Onen slavnostní ráz někdy budil v soudci dojem, že on sám je jen věšákem na oficiální cetky, které by skoro mohly samy udržovat pořádek a spravedlnost z tohoto laického chrámu, kde funkci súter zastávají články tchangského zákoníku. Vnější lesk, to byla polovina jeho práce; v den, kdy se jeho úbor naučí sám odříkat sankce stanovené zákonem, se obejdou bez chlapíka, který jej má na sobě. Prozatím musel ještě propůjčovat svá ústa a uši Drakovi v zastoupení, oblečenému v zeleném hedvábí a černém gázu.

Pokynul svým kancelistům, aby rozvinuli svitek, na němž byly zaznamenány případy k projednání. První záležitost se týkala série krádeží mezi soukromými osobami.

„Jsou přítomni předvolaní svědci?“

Jeden chyběl. Ti věděl, že se jeho spoluobčané někdy ze strachu z bití nedostaví. Obvykle ani nebylo nutné připomínat tresty hrozící vzpurným osobám, aby dostali před soud i mrzáky a paralytiky, kteří měli svědčit: aura justice dělala divy. Bohužel pár rebelantů bylo vždy hluchých, když zavolala občanská povinnost.

„Mohu vědět, co zdrželo tu osobu, kterou jsem předvolal?“

„Smrt, vznešený soudce,“ odpověděl kancelista.

Muž byl nalezen včera večer oběšený ve stodole, s největší pravděpodobností se jedná o sebevraždu.

„To se podívejme!“ řekl soudce. „Byl snad víc obtížený vinou, než jsme tušili?“

Kancelista si to nemyslel. Šlo o obyčejnou stížnost týkající se krádeží zeleniny na společné zeleninové zahradě a nebožtík ani nebyl podezřelý, byl předvolán, jen aby zopakoval, že několikrát viděl, jak z vedlejšího pozemku utíká nějaký stín.

Ti byl rozmrzelý. Jestli lidé z Chan-jüanu páchají sebevraždy kvůli několika tuřínům, co se bude dít, až bude muset objasnit vážnější hádanky? Poradil přítomným stranám, aby ukončily spor, který by narušoval přechod té duše na onen svět. Stěžovatelé se v úctě uklonili, přestože to doporučení se jim věru nehodilo, protože smuteční rituály mají trvat sedmkrát sedm dní.

Když se Ti vypořádal s tuříny a zelnými hlávkami, přešel k dalšímu případu. Šlo o nehodu kárky, která tvořila dokonalý doplněk ke krádežím zeleniny. Akorát že tady zahynul člověk, takže záležitost musela přijít před soud; ten měl stanovit zodpovědnost každého účastníka a výši odškodného. Oběť našli rozdrcenou pod nákladem káry patřící nějakému obchodníkovi s olejem, který bydlel v téže ulici. Navzdory jeho popírání bylo velice pravděpodobné, že náklad sám od sebe sklouzl a přimáčkl pod sebou náhodného kolemjdoucího. Než se na tu tragédii přišlo, nešťastník vypustil duši.

Tenhle si aspoň nezpůsobil smrt sám. Ti neměl sebevraždy rád, naznačovaly, že občané pod jeho správou nejsou s jeho službami spokojeni, že raději skoncují se životem, než aby se obraceli na něj; viděl v tom zpochybnění

své autority. Hrdelní trest patřil k jeho exkluzivním výsadám, ale muselo jej schválit Ministerstvo spravedlnosti. Vražda na sobě samém byla ostatně urážkou předků, kteří vám dali život, a soudce neviděl způsob, jak by mohl za toto provinění vůči morálce potrestat jeho viníka – byl to svým způsobem dokonalý zločin. Po této stránce byly nehody kár uspokojivější než případy oběšení.

Ti rozhodl ve prospěch rodiny oběti nehody a přisoudil vdově náhradu splatnou v podobě oleje nejlepší kvality. Jinak řečeno, sudy, které zabily jejího manžela, teď byly její.

Na tomto zasedání přišla na přetřes i jiná katastrofa. Nějaký řemeslník si zlomil vaz, když uklouzl na louži, a jeho vdova obviňovala nedalekého restauratéra, že bezohledně vylévá odpadní vodu na ulici.

To už byla druhá smrtelná nehoda, o níž se dnes ráno mluvilo. „Rojí se mi tu nešikové," řekl si Ti. Poprvé si uvědomil, jak je toto město nebezpečné. Možná by se měl vydat dekret zakazující občanům neuváženě podstupovat riziko. Tento způsob přivolávání vlastní smrti omezoval možnosti zločinců, jejichž násilné činy soudce tak rád řešil. Nezodpovědný přístup jeho spoluobčanů byl urážkou zavedeného pořádku a přímou hrozbou pro jeho funkci. I když se musel během své kariéry vyhýbat četným nástrahám, nečekal, že bude čelit i té, která plynula ze všeobecné veřejné blbosti.

„Kdo je oběť?"

„Řemeslník jménem Ling Men-čung, vznešený soudce."

Dnes to jméno neslyšel poprvé.

„Ling je v tomto kraji hodně rozšířené jméno?"

Věděl, že je hodně osad označováno jménem nejpočetnější rodiny v populaci, a bylo běžné, že se jim říkalo „ves Wangů“ nebo „ves Sinů “. Ale Chan-jüan mu připadal jako příliš velké město na to, aby měl každý druhý obyvatel totéž příjmení.

Řekli mu, že jde prostě o neblahou shodu okolností.

Když zasedání skončilo, zeptal se ho kancelista, jestli budou dál vyšetřovat případ Ling Men-lung.

„Který to byl?“ ptal se Ti. „Ten, který zahynul pod károu, nebo ten, co uklouzl po louži?“

„Žádný z nich, vznešený soudce. Mluvil jsem o svědkovi, který se oběsil, místo aby pomohl identifikovat toho zloděje zeleniny. Máme jeho rodině uložit pokutu za urážku, které se dopustil svou nepřítomností? Nezneuctil soud, když se oběsil právě v den, kdy měl předstoupit před Vaši Excelenci?“

Ti myslel, že špatně slyší.

„To chceš říct, že ten se taky jmenoval Ling?“

Na chvíli se odmlčel, zatímco ho svlékali z oficiálního úboru. Taková podivná náhoda! Všichni mrtví z dnešního rána se jmenovali Ling!

„Byli ti muži spříznění?“

Tajemník nevěděl, ale slíbil, že to vypátrá. Pak se vzdálil. Ti osaměl se seržantem Chungem, který mu pomáhal do domácího bavlněného šatu.

„Čelíme vlně vražd,“ řekl, jako kdyby mluvil sám pro sebe.

„Kdo o tom Vaši Excelenci zpravil?“ zeptal se starý Chung.

„Zpravil jsem se sám. Tři muži téhož jména zahynuli předčasnou smrtí, a to je krajně podezřelé."

„Nemůže jít o náhodnou shodu?"

„Můj milý Chungu, hlupák v tom vidí prokletí, vzdělaný člověk se uklidní tím, že je to shoda okolností, a moudrý muž přemítá o příčinách a následcích. A já myslím, že musím co nejrychleji zjistit, z jaké strašlivé příčiny vyplývají tak hrůzné následky."

Bylo načase něco sníst. Ti se odešel podívat, jak se vede jeho rodince v ženských komnatách. Našel tam své konkubíny, které právě dávaly dětem lekci klasické poezie, a uchýlil se do alkovny, aby tam pojedl se svou První paní.

„Můj manžel vypadá, že má starosti," řekla paní Lin.

„Starosti je příliš silné slovo, ale přiznávám, že mi něco vrtá hlavou."

První paní věděla, že takové přiznání znamená, že je její muž ve skutečnosti velice znepokojený.

„Nechce se můj vznešený manžel o své starosti podělit se mnou?"

Ti by vsadil svou pravou ruku, že si nějaká škodná umanula zahubit všechny členy téže rodiny v jeho okresu. Možná ne rodiny v pravém slova smyslu – kdyby k těm úmrtím došlo v jedné domácnosti, okamžitě by se o tom dozvěděl. Ale bezpochyby šlo o vzdálené bratrance. Možná kvůli nějakému dědictví; nebo šlo o nějakou nevraživost, o starý spor, který se nějaký nepřítel rodiny náhle rozhodl urovnat…

První paní se ho pokusila uklidnit. Jestli v tom byla nějaká hádka, smrt těch tří nešťastníků ji jistě vyřešila a brzy bude zase všechno v pořádku.

Ti musel ten den strávit novou revizí katastru, ale protože uměl dobře pověřovat úkoly jiné osoby, nechal kancelisty studovat série více či méně přesných plánků a sám se šel poradit se svými pobočníky. Napadlo ho, že pošle každého z nich, Ma Žunga, Tiao Tchaje a Tao Kana, vyslechnout přeživší tří rodin jménem Ling a zjistit, co měli ti tři nebožtíci společného. Doporučil jim dvě věci: jeho pověřenci musí zaznamenat každou známku toho, že ta úmrtí byla způsobena záměrně nějakou třetí osobou; také se musí od příbuzných dozvědět, jestli se ti tři Lingové znali.

První se dostavil na místo Tao Kan a ohlásil se u rodiny Ling Men-lunga, který se oběsil v den, kdy byl obeslán k soudu. Chtěl vidět inkriminovanou zeleninovou zahradu, a odešel odtud bohatě zásobený doličnými předměty, totiž tuříny.

„Máš tušení, kdo ti bere tvou zeleninu?“ zeptal se pěstitele.

„Kromě vás?“

Rodina sebevraha nechápala, proč otec Ling skoncoval se životem. Nic jeho hroznému plánu nenasvědčovalo, nebyl nijak zvlášť zachmuřený, neměl žádné nepřekonatelné starosti. Jeho čin přisuzovali záchvatu šílenství nebo neblahému vlivu nějakého démona, který se tu vyskytl. Tao Kan si nakonec nechal ukázat stodolu, v níž se Ling Men-lung oběsil. Se všemi svými trámy a provazy se mu to místo zdálo vhodné jak pro sebevraždu, tak pro vraždu.

Tiao Tchaj zase navštívil vdovu po muži, kterého rozmačkaly sudy s olejem. Ty právě ukládali pod přístřešek na dvorku. Nebožtík ležel na úmrtním loži obložen

květinami a svíčkami uprostřed hlavní místnosti vyzdobené pro smuteční návštěvy. Tiao Tchaj si všiml, že to okázalé lože ve skutečnosti tvořily sudy: bylo tu málo místa, a tak jich několik zakryli plachtou, aby to vypadalo jako pohřební oltář. Vlastně tak vystavovali zároveň oběť i jejího vraha.

Narazil na povozníka, který pomáhal kutálet poslední sudy, představující pokutu, k domu poškozeného. Nejen Tiao Tchaj nechápal, jak mohlo k takové nehodě dojít, ale byl-li tu nějaký záměr škodit, určitě nepocházel od vozky; ten mu připadal jako poctivý muž, ochotný napravit škodu, kterou způsobila jeho kára.

Ma Žung zatím zkoumal místo, kde třetí Ling uklouzl po louži. Kromě louže natrefil na vdovu, zdaleka ne zarmoucenou, která ustavičně nebožtíkovi spílala, že ji tu nechal v bídě, poté co po celá léta propíjel svou mzdu v silných nápojích. Jejich byt byl špinavá díra.

Ze tří zpráv, které soudce obdržel od pobočníků, svědčila o něčem konkrétním jediná. Zatímco Tiao Tchaj a Tao Kan vyčmuchali v sebevraždě a v nehodě něco podezřelého, Ma Žungovi se zdál případ jasný.

„Podle mého názoru stačí k vysvětlení toho uklouznutí nebožtíkovo obvyklé pití. Má-li být ale za to někdo zodpovědný, připadá mi, že na seznamu je jako první jeho družka."

Nejen že se zbavila opilce, ale ještě se pokoušela získat nějaké odškodné obviňováním sousedního obchodníka, že před svá vrata vylévá vodu.

„Byl jsi za tím obchodníkem?" ptal se Ti.

Byl. Zadní trakt jeho restaurace vedl do uličky, kde mrtvý bydlel. Nebyla to právě nejelegantnější čtvrť Chan-jüanu a nebylo tedy divu, že se kdeco házelo kdekam, ať si obchodník říká, co chce!

„Co o tom říká restauratér?"

„Že svůj krám ten den neuklízel a ta voda byla ve kbelíku venku. Dokonce naznačil, že ho mohla vylít na zem sama vdova poté, co manžela během jedné z četných hádek praštila polenem."

„Zdál se ti ten krám čistý?"

„To rozhodně ne!" řekl Ma Žung. „Kdyby čistý byl, bylo by to v té uličce jediné čisté místo!"

„To je velice špatná zpráva," řekl soudce a popotahoval se za vousy.

Zdaleka se neztotožňoval se závěry svého pobočníka. Nebyl-li krám uklizený, kuchař neměl důvod vylévat vodu. A v tom případě nemohl ten Ling uklouznout na louži, když neexistovala. Nejpravděpodobnější bylo, že vrah kbelík vylil poté, co spáchal zločin, aby zmátl stopy. Za normálních okolností by Ti také podezříval vdovu. Ale začínal se obávat, že mají co dělat se sérií vražd, které obratně páchá někdo neznámý. Schopnost, s jakou je ten muž zakryl, napovídala, že to nebyl jeho první zločin. Ti usuzoval na zkušeného, prohnaného vraha, z něhož jde strach. Tato úmrtí obyčejných lidí, provedená tak, aby si jich nikdo nevšiml, měla zřejmě skrýt celou přehršel zlovolných činů, jejíž šíři bylo obtížné odhadnout.

Když Ti večer uléhal, stále se v duchu ptal, co mají znamenat ty opakované nehody, které tolik vypadají jako

vraždy. V hlavě se mu pletly hypotézy, jedna vykonstruovanější než druhá. Převaloval se na rohoži, což vyrušovalo jeho První paní, na které byla dnes řada v jeho loži.

„Můj vznešený manžel nemůže usnout?“ zeptala se hlasem, v němž nad sladkostí převažovala podrážděnost.

„Nemůžu dostat z hlavy, že se budu muset postavit strašné záhadě, prakticky nerozluštitelné, která možná ohrozí harmonii v kraji.“

„Jaké štěstí pro vás!“ odpověděla paní Lin. „Spánek vám kazí jen rozrušení z toho, že máte před sebou dlouhý a spletitý případ.“

Dobře ho znala. Uspokojení z toho, že může počítat s družkou nadanou vytříbenou a pronikavou inteligencí, mu pomohlo odebrat se do říše snů, z nichž se probral po několika hodinách čilý a křepký, schopný opět vést boj proti nenapravitelným zločincům, který byl solí jeho života.

II

Po probuzení čeká na soudce Ti problém;
musí se utkat s oceánem.

Když nazítří po tom podivném dni Ti vstal, První paní už v pokoji nebyla. Každá žena obdařená dětmi, i když je nepřivedla sama na svět, má od rána plné ruce práce. Soudcovi spoluobčané rozhodně nebyli tak opovážliví, aby dupali po podlaze, pokřikovali, hlučně se hádali nebo vyžadovali svoje obilné placky dřív, než Jeho Excelence provedla ranní očistu; věděli, že na dobré náladě každého soudce závisí úspěšné prosazování spravedlnosti, a na něm zase závisí jejich existence, což se nedalo říci o jeho drahém a hýčkaném potomstvu. Hlavním úkolem všech tří matek bylo ostatně vštípit jim, jak je důležité nerušit spánek jejich otce, který dozajista přemýšlel mezi dvěma zachrápáními o vyšších záležitostech své administrativy.

Ti se rozhodl vstát, když mu seržant Chung položil snídani na nízký stolek v nohách keramického lůžka.

„Doufám, že během noci nedošlo k žádnému podezřelému úmrtí," řekl a ověřoval si, zda je na táce dost placek

a bochánků připravených v páře, kromě obvyklé misky polévky.

Jelikož seržant Chung nic neříkal, Ti odložil nadívaný chlebíček, který si vybral.

„Neříkej mi, že…“

„Nějaký lakýrník jménem Ling Men-lou byl nalezen ve své dílně mrtev, vznešený soudce.“

To už byl čtvrtý Ling ve dvou dnech! Ti dal příkaz vzbudit Tiao Tchaje a požádal o oblečení do města; hodlal co nejrychleji zjistit příčiny té epidemie.

Sešel na dvůr, následován Chungem, který nesl košík s potravinami; jedna z konkubín do něj uložila snídani, kterou si manžel sní cestou. Nosiči vynesli z kůlny malý palankýn používaný pro krátké přesuny. Soudce nechtěl budit pozornost a nechal proto svinout korouhve. Chtěl postupovat diskrétně, zvědavost davů není přítelkyní vyšetřujících. Zato ticho a klid byly spojenci, které si přál zachovat co nejdéle, než se uchýlí k jediným dvěma věcem, které mu zbydou, když o ticho a klid přijde: autoritě a strachu.

V tuto ranní dobu byly ulice Chan-jüanu ještě dost prázdné. Nebyl to Čchang-an, hlavní město, kde se v pravém úhlu křížily četné třídy, tak praktické pro rychlé a snadné přesuny. Tady ve dnech zvýšeného provozu byly ulice, vytýčené nazdařbůh historií a terénem, právě tak dost široké, aby jimi prošlo přenosné křeslo obsluhované čtyřmi chlapíky s pevnýma nohama, obzvlášť když nemohli na chodce křiknout: „Udělejte místo pro podprefekta!“

Když se dostali do čtvrti lakýrníků, nebylo těžké najít nebožtíkův dům: neustále do něj proudili příbuzní, sousedé a přátelé, aby se poklonili mrtvému a utěšovali živé. První, koho si Ti povšiml, jakmile vystoupil z palankýnu, byla žena vypadající hodně zarmouceně a muž, který ji pozoroval s očividným překvapením. Oba seděli na lavici ve dvoře domu.

„To je vdova?“ zeptal se služky, která nabízela návštěvníkům tác se sušenkami.

„Ne, to je sousedka. Tamten muž je její manžel, lakýrník odvedle.“

Tiao Tchaj přišel soudci zopakovat, co se dozvěděl od svědků. Řemeslník dlouho do noci pracoval ve svém krámě, který vedl na ulici. Po chvíli za ním šla jeho žena, znepokojená, že se nevrací. Našla ho nataženého před jeho pracovním stolem. Musel na ten kus nábytku, na němž pracoval, upadnout a zlomil si vaz.

Ti vstoupil do dílny a prohlížel si ji. Pokud jde o tu pozdní práci, nemohl určit, do kterého kusu k lakování se muž včera večer pustil.

„Co o tom soudíš, Tiao?“

„V přítomnosti Vaší Excelence bych se neodvážil předkládat nějakou hypotézu.“

„Ale kdybych tu nebyl, co bys řekl?“

„Počkal bych, až Vaše Excelence přijde.“

„Chápu. Víš, že to, jak zarputile mi bráníš, abych mohl tvou analýzu vyvrátit, svědčí ani ne tak o skromnosti jako o pýše?“

„Podle mého mínění už Vaše Excelence všechno pochopila,“ odpověděl pobočník.

„Pýcha a podkuřování," pomyslel si soudce.

„Jen mluv," povzbuzoval ho.

Podle Tiao Tchajovy teorie měl lakýrník schůzku s manželkou řemeslníka ze sousedství. Ale vaz mu nezlomil ani paroháč, ani ta milenka, žena byla příliš zničená a její manžel příliš překvapený. Zločinec naproti tomu prokázal sílu, obratnost a prohnanost.

„Z toho usuzuji, že je vrah na takové pikle zvyklý, jak ukazují i ty tři další případy zjištěné včera Vaší Excelencí," uzavřel to pobočník.

Ti žasnul. Tiao Tchaj došel k témuž závěru jako on a přednesl ho jasně a stručně. Kdyby byl ten muž soudcem, Ti by v něm měl kolegu se znepokojivě pronikavým úsudkem.

„Pomyslel jsi někdy na to, že by ses věnoval klasickým studiím?"

„Ano, vznešený soudce. Jednou jsem si dokonce najal jednoho vzdělance. Byl to bakalář, ale náklonnost k alkoholu a hýření mu zabránila dál pokračovat ve studiích."

„A co následovalo?"

„Naučil jsem se číst slova ‚kuře na citronovém likéru'."

„Cože?"

„Měl jsem peníze na to, abych si zaplatil hodinu studia týdně, ale už ne na to, abych si opatřil velké klasiky jako Konfuciovy *Rozhovory*. Tak jsem se učil číst na výveskách okolních restaurací, to bylo to nejsnazší z bezplatných textů. A taky mi to umožnilo odměňovat mého učitele jídlem. Můžu Vaši Excelenci provést kterýmkoli menu, vegetariánským, taoistickým nebo tradičním!"

„To je dobré vědět," řekl Ti. „Až příště zavraždí nějakého kuchaře, obrátím se na tebe."

Lakýrníkova smrt vypadala přesně jako vražda maskovaná v hrubých obrysech jako nehoda. Zbývalo jen vědět, zda měli příbuzní mrtvého zájem na jeho smrti.

„Nechť mi Vaše Excelence dovolí na to odpovědět," řekl Tiao Tchaj.

„Dobrá, ale obezřetně, nechci, aby se ta záležitost rozkřikla."

Tiao Tchaj se vyzývavě postavil před rodinu shromážděnou ke smutečním formalitám v hlavní místnosti. Dal si ruce v bok a zvolil bojovný hlas určený k zastrašení darebáků.

„Vy bando otcovražedných psů! Který z vás se přičinil o pánovu smrt? Mluvte, než si ušpiním bič o kůži na vašich zádech!"

Příbuzných se zmocnilo velké rozrušení. Byli celí pobláznění, úpěnlivě prosili, protestovali a všechno to skončilo padnutím tváří k zemi. Vyšlo najevo, že nebožtík nebyl bohatý, žil jen ze své práce a zanechal je bez valných prostředků.

Ti mezitím zašel do vedlejší dílny, kde vyslýchal poněkud jemněji manželku toho druhého lakýrníka. Ženy, jichž byla místnost plná, ji obletovaly, jako kdyby byla skutečná vdova, snažily se ji utěšovat a povzbuzovaly ji k odvaze.

„Tvůj muž tady není?" zeptal se.

Jakási sousedka odpověděla, že šel pro vymítače: oznámení tragédie vyvedlo jeho ženu úplně z míry, byla